

ŠTĚPÁN KOPŘIVA

ZABÍJENÍ

CREW

Š T Ě P Á N K O P Ř I V A

ZABÍJENÍ

Poděkování patří:

Řurovi Červenákovi, Davidu Horákovi, Pavlu Hönigschmiedovi,
Petru Litošovi a Jiřímu W. Procházkovi

– za jejich überpřipomínky

„Takovíhle pacholci dělají násilí špatnou pověst.“

Carl Hiaasen

© Štěpán Kopřiva, 2004, 2012

© Crew, 2004, 2012

Vydání třetí

ISBN 978-80-7449-158-0

1

Jasně že mě mučili.

A sadisticky.

Žádné elektrošoky do varlat nebo vymývání mozku thioridazinem a oxyprothepinem, to jsem si odbyl před pěti lety. Teď to bylo daleko horší. Nastoupila hypnóza („Až se probudíte, budete se cítit odpočatý a nikdy nebudete chtít spáchat žádný zločin“), pokusy o telepatický průnik („Vysílám do vaší mysli konkrétní pozitivní myšlenku“) a působení přírodní energie („Pevně sevřete tento vyschlý zaječí bobek a nechte do sebe proudit jeho biosílu“). A samozřejmě vegetariánství.

„Je to všechno tvoje chyba,“ řekl jsem Hitchcockovi.

Říkali mi, že jsi tím, co jíš. Říkali, že mi pšeničné klíčky udělají dobře. Říkali, že se po jogurtech bez příchuti budu cítit lépe. Říkali, že to sice bude trvat, ale že si tuhle stravu zamiluju. Věděl jsem, že lžou, vždycky mi lhali, ale tentokrát poprvé mi to vadilo. Měl jsem tak intenzivní sny o pečených kachnách, že jsem se budil s matrací čvachtající slinami. Něco jako ústní poluce s frustrací hladkou jak naleštěné linoleum. Občas jsem mlátil hlavou do zdi.

„Tvoje chyba. Smiř se s tím, prde,“ řekl jsem Hitchcockovi.

Poslední maso jsem měl v ústech před dvanácti lety, když jsem bachaři ukousl tři prsty.

Přestože podle domorodců z Fidži patří lidské prstní kůstky k nejvyhlášenějším lahůdkám, musím říct, že to nebylo nic moc.

2

Na stěně mé cely, vlevo ode dveří, dvacet sedm a půl centimetru nad podlahou, je prasklina. Když se na ni díváte z pětáctyřicetistupňového úhlu, připomíná profil Alfreda Hitchcocka,

zjednodušené obrysové logo, které se objevuje pod úvodními titulky seriálu Alfred Hitchcock uvádí, na obálkách knih a v hlavice Magazínu záhad AH. Posledních šest let je Hitchcock můj hlavní konverzační partner.

Asi čekáte, že vám začnu vyprávět o tom, jak mi odpovídá, jak na mě opravdu mluví, což je způsobené tím, že prasklina v takovémhle tvaru není jen tak obyčejná prasklina, ani náhodou, pane doktore, puklina ve tvaru nosu a podbradku mistra hororu přece NEMŮŽE vzniknout sama od sebe, je to zázračná prasklina, ano, ano, zázračná mluvící prasklina, cuk cuk, slint slint, už je čas na barevný pilulky?

Zřejmě vás zklamu, ale jestli něco říká, já to neslyším. Mluvím k Hitchcockovi z toho samého důvodu, z jakého dvakrát denně dělám kliky a třikrát sedy/lehy. Taky se snažím co nejvíc chodit. Jestli se ptáte proč se vysiluju, když nemám šanci, že by mě někdy pustili, nemám pro vás odpověď. Evidentně jste nikdy nebyli na samotce.

Než se objevil Hitch, měl jsem pavouka. Říkal jsem mu Renfield, protože žral mouchy. Bydlel v krabice od sušenek Máslový vítěz, kterou jsem dostal od bachaře. Ne od toho, co jsem mu snědl prsty, od jiného. Když mi Renfield utekl, byl jsem dva měsíce v depresi.

„Ty víš, co je to deprese, neříkej, že ne,“ vytmavil jsem to Hitchcockovi. „Řekl bych, že ke konci života jsi z ní nevylezl. Točit jednu sračku za druhou a lámat si hlavu, co se stalo, proč už to nefunguje – to muselo bejt hustý.“

Myslím, že jedním z hlavních důvodů Renfieldova útěku bylo, že se tady nevyskytovalo moc much. Pár jich sem vlítlo, to jo, ale samé anorektičky. Vypasených masařek se šťavnatě zeleným chitinem se tu moc neobjevilo. Přesněji ani jedna. Co by taky dělala dva kilometry pod zemí.

„Já ti řeknu, proč to nefungovalo. Zničili tě Truffaut a Godard, protože potřebovali za každou cenu vyprefabrikovat důkaz k té své choromyslné teorii režiséra jako autora. A ty jsi jim to sežral. Přečti si Goldmana. Ví o tom všechno.“

Přesně tak. Přestat fungovat je jedna z věcí, kterou by si člověk s chutí odpustil, něco jako mák zalezlý v zubech, magazín Žena & domácnost nebo rakovina konečníku. Přestat fungovat je krize – zvlášť když člověk předtím jel na plné pecky. Trochu o tom vím, protože než mě sem zavřeli, jel jsem na nejpilnější pecky ve Sluneční soustavě. Jen za ty čtyři roky, co jsem pracoval jako vyhlazovač pro Okruh, jsem na jejich příkaz zabil sedmnáct tisíc devět set padesát jedna lidí. Ale za to tady pochopitelně nejsem, jsem tu za těch čtyři sta dvanáct lidí, které jsem zavraždil ve svém volném čase.

3

Už zase mě zplynovali, když jsem dělal kliky. To mi provádějí naschvál.

Zatmívačka do černé.

Roztmívačka. Vezou mě na kompozitní desce, znehybnělého osmnácti pouty ze slitiny titanu, mědi, zinku a berylia. Deska má na spodní straně gravivíříče, takže pluje vzduchem metr nad zemí. Tuhle část mám rád, připadám si jako Han Solo.

Vyjedeme výtahem do mínus jedničky, kde proplouvám středem bloku s lehčími vězni – teroristy, žháři, znásilňovači, nájemnými zabijáky a tak. Je to nejkratší cesta do ředitelovy kanceláře, takže všichni vědí, kam směřujete, a na mukla, který se tudy ubírá, celý blok pokřikuje povzbuzující nadávky, oplzlé rady a klenoty lidové slovesnosti.

Na mě nikdo nepokřikuje nic.

Ve Wiltonově kanceláři mě naaranžovali do svislé polohy. Wilton seděl za psacím stolem. Kromě něj tam byl ještě nakrátko ostříhaný muž v šedém obleku.

„Jak se máte, Kellere?“ zeptal se Wilton.

„Bombasticky. Slunná pláž v Karibiku je proti mé cele skládka toxického odpadu.“ V huhlání skrz zaťaté zuby mám solidní praxi. „Povinné turistické výpravy do téhle kanceláře

prostoupené pachem hnisavých boláků na tvém péru a kradmo vypouštěných vajíčkových pšouků jsou jedinou hrubkou v bukolicky plynoucím textu mých dní.“ Jak vidíte, snažil jsem se využít příležitosti k nenucené konverzaci, kdykoliv se naskytla. „Kam se budeme fotit dneska? Na obálku Domáciho kutila? Nebo že bychom už postoupili k Co je šušky, není hušky?“

Naštval jsem ho – to se poznalo podle toho, že složil prsty do stříšky. „Tak to je Keller v celé kráse,“ obrátil se k muži v šedém obleku. „Tentokrát má jeden z lepších dní, řekl bych.“

Muž vstal a šel si mě prohlédnout.

„Nechodte k němu moc blízko,“ řekl Wilton.

Muž přistoupil těsně ke mně. Stejně jsem ho nemohl kousnout. Neměl jsem sice tu dementní masku („Dobré ráno, Clarice“), ale moje čelisti byly stažené celohlavovým Lowellovým svěrákem, jednou z nejlepších věcí na rozmačkávání lebek, jaká kdy byla vymyšlena. (Proto jsem taky huhlal, ne že bych měl vadu řeči.)

Muž měl vyšisované oči a na spáncích, vyholených nejspíš mašinkou na psy, začínal šedivět. Nezkoumal mě nijak zvlášť důkladně, po pravdě řečeno to byla dost povrchní prohlídka. Jako by si jenom ověřoval známá fakta. Možná čekal, že něco řeknu. Neřekl jsem nic. Muž odpochoďoval zpátky před Wiltonův psací stůl.

„Tak jo,“ řekl.

Ten to teda uměl rozjet.

„S Kellerem je těžké pořízení,“ začal vykládat Wilton. „Jako u jediného chovance jsme u něj nezaznamenali absolutně žádný pokrok v převýchově. Víte, snažíme se používat nejmodernější metody, nebojíme se ani těch netradičních,“ upadl do díkce učitele občanské nauky (stav, který se ho zmocňoval v blízkosti zástupců tisku). „Máme na to v naší věznici takový program, možná jste o něm slyšel, říká se mu Wiltonův program, a musím říct, že například režim vegetariánství–“

A bylo to tady. „Ježíši Kriste, zavři hubu, ty überkrávo,“ vyletělo ze mě.

Jeho prsty se scvakly do stříšky, jako by měl v konečcích magnety.

„–přináší podivuhodné výsledky,“ snažil si mě nevšímat. Tentokrát byl ovšem přerušen mužem v šedém obleku.

„Myslel jsem ‘tak jo’ jako ‘tak jo, беру ho’,“ řekl Wiltonovi. Ředitel vyvalil oči. „E?“

„Jako že se mi hodí. Jako že si ho vezmu s sebou.“

Wiltonův nervózní smích zněl jako zakdákání slepice, kterou právě kouslo do zadku vlastní vejce. „Moment, inspekce ministerstva spravedlnosti nemá... My si asi nerozumíme. Tohle je Keller. Ne nějaký obyčejný masový vrah. Zabil čtyři sta dvanáct lidí. Má jedenáct doživotních trestů a už nikdy neopustí tuto věznici.“

„No, já nejsem tak docela z ministerstva spravedlnosti,“ vytáhl muž z náprsní kapsy dopis. Papír byl zmačkaný a Wilton ho automaticky uhladil dlaní.

„To– Odbor čtyři sta osmdesát je, hm, Okruh?“

„Ne. Krizové centrum.“

„Pak ovšem nevidím–“

„Čtete dál.“

Četl dál.

„Nikdo mě o tom neinformoval,“ řekl ublíženě, když dorazil k rozmáchlému podpisu, pravděpodobně samotného Ó Nejvyššího.

„To je v pořádku. Tak důležitý nejste.“

„He he,“ řekl jsem.

„Ticho!“ vytrčil na mě ukazovák. „Nebo přísahám, že tentokrát dovolím Murphymu, aby si to za ty ožraný prsty vybral až do konce a–“

„Zavři hubu, überkrávo,“ poradil jsem mu.

„Tak a dost!“ zařval. Takhle jsem ho ještě neviděl. Ukazovák, kterým na mě mířil, se ocitl na tlačítku bzučáku. „Služba!“

„Pomalu s tím Overlordem,“ řekl muž v šedém obleku a sebral Wiltonovi dopis. „Služba možná ani nebude potřeba.“ To „možná ani“ řekl jako „sundej doprdele okamžitě ten prst

z bzučáku“. To se mi zamlouvalo. Wiltonovi ne, ale sundal do prdele ten prst z bzučáku. Muž pokračoval: „Chci tím říct, že tady mám vlastní lidi. A že si Kellera odvezeme. Hned teď.“

„Vy jste se zbláznil,“ oznámil mu Wilton. „To v žádném případě nemohu připustit.“

Muž v šedém obleku se na něj bezvýrazně podíval.

„I kdyby ten příkaz byl pravý – což si musím ještě telefonicky ověřit–“

„Ani vás nepřepojí. Nemáte odpovídající prověrky. Napíšte si písemný dotaz.“

„–tak i potom, bez ohledu na to, že je to příkaz odboru čtyřista osmdesát, si musíte podat žádost, kterou posoudí nejvyšší soud.“ Viděl jsem paniku v jeho očích. Nejslavnější vězeň mu proklouzával mezi prsty (křečovitě zaťatými do stříšky). Mediální aura v hajzlu. S kým se bude fotit? Se Sergejem Fakanožroutem? Těžko. „A protože tohle není běžný případ, jde o extrémně nebezpečného vězně, buďte si jistý, že nejvyšší soud vaši žádost zamít–“

„Jo, jo, jasně,“ řekl muž. „Tak my jdeme.“

„Ještě jsem nedomluvil!“ vykřikl Wilton. „To je absurdní! Nemůžete si dovolit takhle jednat s ředitelem největší–“

„Zavři hubu, überkrávo,“ pravil muž v šedém obleku a uvedl mou kompozitní desku do horizontální polohy.

Kdybych to věděl, tak jsem se rozloučil s Alfredem.

Velice rád bych vás oblažil popisem, jak jsem poprvé po šestnácti letech uviděl nebe, jak jsem se poprvé nadechl čerstvého vzduchu, jak jsem dostal záchvat agorafobie, ale...

Zatmívačka do černé.

4

Wugga Bugga. Smažené kuře.

Jo, nebe bylo fajn (i když na můj vkus trochu moc modré), jasně, čerstvý vzduch ušel (i když na moje gusto v něm bylo málo smogu), oukej, volné prostory ubíhající kolem dálnice

nebyly špatné (teď kecám, vůbec jsem si jich nevšiml), ale to smažené kuře, panebože, to byla podkožní injekce oblbováků vbodnutá Ježíši Kristovi v hodině nejtěžší.

„Drželi vás tam o hladu nebo co?“ zeptal se Harrowell a zakýval na servírku prázdným šálkem kávy.

„Bylo to mnohem horší,“ řekl jsem. To už jsem věděl, že šedivějícímu muži v šedém obleku mám říkat poručík Harrowell. Tu nízkou hodnost jsem mu i v jeho věku věřil, protože jen co jsem se probral, nařídil odemknout pouta, sundat Lowellův svěrák a zastavit s obrněným gravem na parkovišti před motorestem Wugga Bugga. Uvnitř přede mě hodil jídelní lístek ve tvaru nákladního tugu a řekl mi, ať si objedná, na co mám chuť. Jeho lidé mezitím seděli dva stoly od nás, celí nesví při představě, že něco udělám, a oni budou muset vystřílet lokál.

Zatím jsem neuvažoval o tom, že bych něco udělal. Dojím kuře a pak se uvidí.

Servírka Harrowellovi dolila kávu. Nebyla hezká, měla tvarohovitou pleť a pánev, že by z ní mohla vypadnout čtyřčata a ona by si toho ani nevšimla a celý den je za sebou tahala na pupečních šňůrách jako vodní lyžaře.

Byla to první ženská, kterou jsem po šestnácti letech viděl.

Harrowell si všiml, jak se za ní dívám. „Jen klid,“ řekl. „Na večer už jsem vám objednal děvku.“

Zašklebil jsem se. „Neženete to trochu moc přes první signální? Co moje duševní potřeby? Co můj vyhladovělý intelekt, do prdele?“

„Taky na něj dojde,“ řekl. „Ale z vlastní zkušenosti vím, jak těžko se člověk soustředí na veledůležitý duševní úkony, když má hlad a pěkných pár měsíců si nezapíchal.“ Napil se. „Ve vašem případě pěkných pár let.“

Odložil jsem ohryzanou kost a utřel si ústa ubrouskem. „Ámen.“

„Jo a ještě něco.“ Šoupl mi po stole krabičku.

Cigarety.

Byl jsem jeho. Uplacený, zkorumpovaný, absolutně ochocný. Alespoň na nejbližší čtyři minuty. Je stejně komické, jak ty nejjednodušší věci fungují nejlépe.

Zapálil jsem si camelku a opřel se. Wugga Bugga, ráj na Zemi. Tedy na Saturnu. Podíval jsem se z okna. Prstence nebyly za kamufláží modrého nebe jako obvykle vidět.

Harrowell zaplatil a pokračovali jsme dál na jih. Nedal jsem jediným pohybem najevo, že bych se chtěl o něco pokusit, a Harrowellovi lidé se postupně uvolňovali. Směl jsem si sednout vedle řidiče. Když jsme večer dorazili do Terária, čekal na mě vídeňský řízek a sedmnáctiletá čínská děvka.

Řízek byl tužší, ale pořád to byla mana, šlapka byla voňavá, ohebná a těsná. Jenom v pokoji nebyly žádné ostré předměty, a hned, co jsem se udělal, tu holku rychle odvedli. Zas tak moc mi Harrowell nedůvěřoval.

5

„Okruh byl proti tomu, že jsem vybral právě vás.“ Došli jsme k opičí dráze a zastavili se.

„Dejte mi čas, ať můžu vyrobit správně šokovaný výraz.“

„Byl jste čtyři roky jejich číslo jedna. Takovej se neodpouští.“

„Hm.“ Dřepl jsem si, utrhł stéblo trávy a začal ho žvýkat. Chutnalo skvěle odporně. „Co mě spíš překvapuje je, že mě Ó Nejvyšší schválil. Když byl Okruh proti.“

„Věci se za těch šestnáct let změnily, Kellere. Okruh už není tak mocnej, jako býval. V administrativě jsou jiný skupiny, který mají taky vliv.“

„Třeba odbor čtyři sta osmdesát.“

„Třeba.“

„Uhm.“

Dialog na prd.

Chvíli jsme nepromluvili. Dál jsem seděl na patách a kousal stéblo, Harrowell sebral z trávy prut a začal s ním švihat.

Nebyl nervózní, ale možná chtěl, abych si myslel, že je. Neptejte se mě proč. Řídící důstojníci nejsou normální lidé. A ti, co hrají přímočaré féráky typu „jsem obyč. voják, s ničím se nemažu, všechno na rovinu, chlapi“ jsou nejhorší.

Opičí dráha byla pokrytá kapkami rosy a vypadala v raném oparu jako zpocené, zmutované Lego.

„Řekl bych, že máte nejvyšší čas se mě zeptat, o co teda vlastně sakra jde.“

„O co teda vlastně sakra jde?“

„O zabíjení.“

Ale nekecej.

„A já hlupák myslel, že chcete, abych vám zazpíval koledy.“

„Nejsou Vánoce.“

„Dostal jste mě.“

„Hele, Kellere, nechci vám cukrovat polevu, ale... Jasně, máme kvalitní vyhlazovače, za těch šestnáct let se objevilo pár maníků, který byli hodně dobrý. Hodně. Ale žádný z nich není jako vy.“

Přestože jsem se zařekl, že to nevyslovím, vyletělo to ze mě. „Máte přece Di Fazze.“

„Nemáme.“

Zamravenčení v tepnách. „Kdo ho dostal?“

„Nikdo. Zabalil to, je v důchodu. Bydlí teď v jedný z těch luxusních vil na severní straně Olympic Mons. Všem tvrdí, že už toho nechal a že se mu z profi killingu dělá šoufl. Nakoupil si akcie Microsoftu.“

Chvíli bylo ticho. No co byste na to řekli?

„To mě poser,“ řekl jsem já. (Já vím, nic moc, ale v té chvíli se můj mozek zabýval jinými věcmi než jak se blýsknout co nejperlivějším bonmotem.)

„Když jsme za ním byli, cpal nám do hlav, že jediný dva lidi, co by tohle – kromě něj – mohli zvládnout, jsou Pavluschka a vy.“

Vyplivl jsem rozžvýkané stéblo a neodpověděl.

„Pavluschka je mrtvá už osm let, takže...“

„Co se jí stalo?“ Ne že by mě to zajímalo.

Zatvářil se znechuceně, jako by i jeho samotného štvalo, že mi musí říct: „Detaily jsou tajný. Dyt' to znáte, kurva, chlape, ne?“

Znal jsem to.

Jako správný řídící důstojník zařadil dvacetisekundovou psychologickou pauzu (během které čmáral hrotem prutu do písku něco, co vypadalo jako čtyřtaktní motor souložící s pěti žirafami). Pak zvedl hlavu a zpřímá na mě pohlédl. „Potřebujeme vás, Kellere. Fakt nutně.“

„Jo.“ Od hlavní budovy Terária zabučel klakson zásobovacího grava s prima křupavými rohlíčky. Určenými pouze pro instruktory, samozřejmě. „To mi zní jako že máte někde hustej průser.“

Odplivl si. „Nebudu vám kecat, Kellere, kurva, chlape. Máme.“

Už mi s tou proklamativní férovostí začal jít trochu na nervy. „No tak to vysypte.“

„Potřebujeme eliminovat větší počet lidí.“

Eliminovat – to slovo řídící důstojníci zbožňují. „Kolik?“

„Třicet jedna.“

Hola hola. Číslo na horní hranici. Ale nic rekordního, dělal jsem větší práce.

„Jak jsou rozhození?“

„Všichni v rámci jednoho města.“

„Malýho? Velkýho?“

„Berlín. Ten na Zemi.“

„Můžu použít nukleární zbraně?“

„Ne.“

„Klasický výbušniny?“

„Ne.“

„Plyn?“

„Ne. Ani nic podobného. Musí to bejt nenápadný. Vlastně ne,“ opravil se, „musí to bejt supernenápadný.“

Trochu problém, ale i to se dalo. Ale nevysvětlovalo to, proč okolo celé věci provádí tak komplikované rituální tanečky.

„Zatím to vypadá, že tuhle práci by zvládl i ten poslední debil z vašich speciálních jednotek.“

Podíval se mi do očí a znovu si chlapsky odflusnul. Naštěstí ne mně do ksichtu. To by se mi nelíbilo. Pak zvolna přikývl. „Dobře. Dobře. Kurva, já vám to řeknu na plnou hubu, Kellere.“ Začínal jsem mít pocit, že to s tou pózou jsem-přímá-a-rovná-guma přehání čím dál víc. „Bude to domino situace.“

Takže mi došlo, proč ho Di Fazz poslal do hajzlu. A proč si Pavluschka radši zalezla do urny. O co tomu kaštanovi jde? O zápis v guinnessovce?

„Vysvětlím vám to,“ řekl. „Ti lidé něco vědí. Určitou kurvsky tajnou informaci, která se za žádnou cenu nesmí dostat na veřejnost, protože by to mělo... no, dalekosáhlý následky. Ti lidé tu informaci v tuhle chvíli ještě neznají, ale brzy ji znát budou, tomu nemůžeme zabránit. Proto musí být eliminováni. A ještě předtím, než je odstraní, musíte mít jistotu, že to nedali dál. Pakliže to pustili, musíte eliminovat i ty, kterým to řekli. A tak dál.“

Domino situace.

„Musíme zabránit šíření, za každou cenu. A budete na to mít jenom šest hodin.“

„Jak to?“

„Detaily jsou tajný. Dyt' to znáte, kurva, chlape.“

„Tohle vědět potřebuju a vy to víte. Takovej blbec nejste.“

Věděl jsem, že konkrétně tuhle informaci nakonec vykloupí, ale chtěl ve mně vzbudit dojem, že jsem z to z něj vytáhl. Přesně podle první kapitoly psychologické příručky pro řídicí důstojníky.

„Ne, Kellere, to vám fakt nemůžu říct.“

„Dobře, tak si to nechte.“

„Jde o to,“ řekl, „že každý den přesně ve dvacet tři nula nula prolitává nad Berlínem ruskej špionážní satelit vybavenej snímačem MEME. Víte, co je to MEME?“

„Jo. Tak dělá ovce.“

„MEME je zkratka... Nesmysl, tak dělá kráva.“

„Blbost. Kráva dělá bée.“

Zamyslel se. „No jo, máte pravdu. A ovce?“

Pokrčil jsem rameny. „Jak to mám vědět? V životě jsem ovci neviděl. Kokodák?“

„To ne. Ale...“ Vší silou se vyprostil z konverzační bažiny. „MEME je zkratka pro minoritní elektromagnetické ejectione. Rusové to vyvinuli před osmi lety. Ivani měli pro tenhle obor vždycky slabost a tohle je asi nejdál, kam se kdo v takzvaných telepatických skenerech dostal. I když to rozhodně nefunguje na sto procent. No, možná ani na padesát. Ale stejně – občas se jim s tím podaří děsivě přesná trefa. Takže vám doufám docvaklo, proč přesně v jedenáct hodin večer nesmí být v celém Berlíně naživu jedinej člověk, kterému by se dala z neodstíněného mozku vytáhnout inkriminovaná informace.“ Neodstíněný mozek rovnal se mozek normálního smrtelníka. Odstínění museli povinně podstoupit všichni, kdo se dostali v hierarchii agentury dostatečně vysoko, nejméně na stupeň alfa, aby jim nikdo nemohl nic vysát z hlavy.

Harrowell se zamračil. „Hele, Kellere, kurva, na férovku: mně je jasný, že to není ideální konstelace–“

„Ne. Tohle,“ přerušil jsem ho, „je ta úplně nejdebilnější výchozí pozice. Tady se nebavíme o čtyřech, pěti lidech, vy komiku. Je jich třicet jedna. Dosavadní rekord v dominu má Di Fazz, tenkrát jich bylo jedenáct a bylo to těsně, málem se mu to vymklo z rukou. Třicet jedna – to je logisticky nemožný. Slyšel jste někdy o počtech, který rostou geometricky? Je to neproveditelná operace.“

Harrowell zahodil prut. „Ale na ty vy jste přece expert, ne?“

Takovéhle odpovědi jsem miloval.

Ani jsem nemusel probírat možnosti. Za a) vrátit se do cely k Hitchcockovi. Za b) vymlátit Terárium a vzít roha, než mi do těla napíchnou sledovací zařízení. Tuhle variantu jsem už pár

hodin zvažoval. O vyvraždění Terária nešlo, prostě bych to buď zvládnul nebo ne (ale spíš jo, byli to jenom vojáci), jenže chtít zmizet ve světě, ve kterém jsem šestnáct let nebyl... nic moc. A lovce měl Okruh vždycky nejlepší. Nebo by si najmulí Doktora, Gomezovou, Borowského a podobný ksindl. Za c) to vzít.

Chm.

„Kdy odlítám?“ zeptal jsem se.

„Za pět dní. Napřed musíme voperovat zpátky implantáty, který z vás v base vytahali. A taky seznámit se zbraněma. Plus čistě cvičná rekapitulace sedmého výcvikového stupně, abysme viděli, jak na tom jste.“

Přikývl jsem a zvedl se. Vykročili jsme k důstojnické jídelně na snídani. Doufal jsem, že budou buřty. Nebo aspoň sekačka.

Neřekl mi, co se mnou bude, až úkol splním, a já se nezeptal. Možná jsem trochu blázen, ale nejsem idiot.

6

Poslední obličej se rozprskl a já dopadl na zem. Plastopaxarové odštěpky chřustly pod podrážkami. MGP-15 v mé pravé ruce mířila na dveře vlevo, ale nebylo to potřeba. Nikdo se v nich už neobjevil. „Čisto!“ zařval jsem.

Světla se rozsvítila. Ani jsem nebyl moc udýchaný.

„Čtyři sekundy,“ oznámil hlas instruktora SSS z reproduktorů. Všiml jsem si, jak se za pancéřovým sklem podíval na Harrowella. Vypadal lehce otřeseně. Harrowell se šklebil.

Vycvakl jsem zásobník z emgépěčka, obojí položil na podlahu a ukázal, že mám prázdné ruce. Takováhle gesta lidi podvědomě uklidňují, přestože nemají žádný význam. Kdybych chtěl oba zabít, dávno jsem to udělal, a takový detail, že náhodou nemám v ruce automatickou peruánskou pseudoUzi, by mě těžko zastavil.

Instruktor bouchl do tlačítka, dveře zasyčely.

Vyšel jsem z trenažéru.

Opřel jsem se o zeď, vytáhl ze zadní kapsy zmačkanou křabičku camelek a zrovna jsem šacováním stopoval zapalovač, když z kontrolní místnosti vylezli Harrowell a ten instruktor Special Space Service.

„No, eh, hm,“ řekl instruktor, odtrhl ode mě nevěřící pohled a zabořil ho do nakřivo utrženého výjezdu z počítače. „Tak to bysme měli... Simulační situace 24-N, ‘Holomajzna’. Testovaný subjekt číslo 211.“ Moje zdejší alias. Pravou totožnost znal jenom Harrowell. „Počet testovacích monointeligenčních subandroidů: jedenáct. Zbraně přidělené subjektu 211: Taurus PT 92 C s poškozenými mířidly a vyražená MGP-15. Ztížená viditelnost: stupeň minus sedm. Počet ran vystřelených subjektem 211 během akce: čtyřicet čtyři. Počet zásahů: čtyřicet čtyři. Z toho dočasně zneškodňujících nebo přímo smrtelných: třicet dva. Doba trvání akce: čtyři sekundy. Celkové hodnocení: třináct bodů.“

„To jde, ne?“ zeptal se nevinně Harrowell a připálil mi.

„To je nejlepší výsledek, co tady kdo měl,“ řekl instruktor. „Za celou dobu existence Terária.“

„Ty bioimplantáty se ujaly dobře,“ přikývl Harrowell.

Celý předvčerejšek jsem strávil na operačním stole a poslouchal Orlando Furioso. Pokud jsem zrovna nebyl v narkóze. Operující chirurg zřejmě ujížděl na barokních rytmech a smažil Zuřivého Orlanda dokolečka dokola. Měl jsem teď v hlavě zabudovaný terčový systém Lee Harvey 7.2 (slupku s nitkovým křížem mi Zuřivý Chirurg přilepil natvrdo na oční foveu), příčně pruhované svalstvo napumpované extra dávkami monoglykogenu, vyztuženou kostru, chemicky upálená aferentní vlákna, po okraj nabitě regenerační urychlovače a do trupu mi vstříkli dva litry gyroželé. Nejdůležitější úpravou bylo voperování traumatických tlumičů – měl jsem vydržet až tři zásahy střelnou zbraní. A pokud si pak píchnu dávku syndrenalinu (říká se tomu tak, i když se syntetickým adrenalinem to vlastně nemá nic společného), neucítím dalších čtyřicet minut žádnou

bolest a měl bych být (samozřejmě pokud to nekoupím do životně důležitého orgánu) akceschopný. Teoreticky. Taky mi něco prováděli se slezinou, myslím, že drénovali lymfatický průtok, ale radši jsem se po tom nepídil. Už takhle mi bylo pěkně blbě.

Nebo to mohlo být z toho Vivaldiho.

„Nedělej ze mě vola, Harrowelle. Tohle přece není jenom bioimplantátama,“ řekl instruktor. „Něco podobného jsem ještě neviděl.“ Vytáhl z kapsy cigarety a cinkl zippákem s leptaným emblémem SSS. „Tehle člověk má úplně podivný reflexy. Rozhodně nebyl cvičenej u speciálních jednotek – ignoruje ten nejrozumnější postup levá-čisto, pravá-čisto, dopředu, dveře, pravá-cíl. Bojuje jako prase. Teoreticky by mu jeho paskvilní styl vůbec neměl fungovat.“ Harrowell se už zase šklebil. „A on se přitom dostal pod čtyři sekundy.“

Neřekl jsem, že když mám formu a normální zbraně (a omračující granáty a primacord), dotáhnu to na tři.

Instruktor vyfoukl kouř. „Prostě rarita. Hříčka přírody. Kde jste ho vyhrabali?“

„Detaily jsou tajný. Dyt' to znáš, kurva, chlape.“

„Hmch,“ protočil instruktor oči v sloup.

Odpoledne jsem absolvoval fyzické testy. Opičí dráha, kliky, shyby, zaběhnout tři kilometry pod sedm minut, vzápětí bez vydechnutí ostrá střelba na pohyblivé terče. Volný styl beze zbraní proti čtyřem soupeřům, tři kola hybridního šermu. Psychologické testy Harrowell vynechal.

Večer jsme navštívili zbrojní sklad.

„Tak co to bude?“ zeptal se Harrowell. „Asi dvě pistole, co?“

„Pistole jsou pro buzeranty,“ řekl jsem. „A pro policajty.“

„Cože?“

Stejně jako se radikálně změnila pop music, když se začal používat polymoog, zabíjení už nikdy nebylo stejné od doby, co do záře reflektorů vtančila Uzi.

Musím přiznat, že jsem se ve skrytu své píchlé duše obával, že mi Harrowell začne předvádět blikající blastery nebo pulsní fázery, že se vytasí s nějakou úžasnou revolucí zbraňových systémů, která proběhla, zatímco jsem klábosil s Hitchcockem – a já se nebudu chytat. Ale jak je vidět, některé věci se nemění. Taky proč by se měnily. Když je něco ideální, je to ideální. Princip palných zbraní se od čtrnáctého století nepohnul o milimetr.

Byla to podobná situace jako s knihtiskem. Vezměte si, že od roku 1440, kdy orangutan Guttenberg začal blbnout se svým literním puzzlem, byl knihtisk plných pět století tiskovou technikou numero uno – a pak stačily čtyři roky koncem osmdesátých let dvacátého století, aby byl s nástupem počítačů smeten ofsetem. Tenhle zvrát u zbraní ještě nenastal. Ne že by na skladě nebyly modernější technologie. Jenže něco vyvinout a něco protlačit do komerční praxe jsou dvě různé věci, přátelé, dodal mudrlantsky masový vrah.

„Dejte mi jenom jednu pistoli,“ řekl jsem, „jako záložní.“

„Glock? Walther? Čézetu?“

„To je jedno.“

„Jak, jedno? Některá vám přece musí sednout líp než ty ostatní, ne?“

Na to, že byl profík, blábolil jako amatér. Tenhle model je vyváženější, tenhle mi pásne víc do ruky, no jo, ale tenhle má zase citlivější spoušť, nesnáším pojistku vlevo... Military nadšenci v hospodách celé planetární soustavy o tom každý večer nakydají telenovely. Ve skutečnosti jsou to všechno nepodstatné kraviny. Když nedokážete bleskově vystřelit ze všeho, co vám přijde pod ruku, znamená to jen jedno: neumíte střílet. Stačí, když to není šmejda a stačí, když je to áčkový model, a víc vás zbraň nemusí zajímat. Když jste v akci, rozdíl je minimální.

Jakmile se začnete zajímat o bouchačku, místo abyste se zajímali, jak nejrychleji dostat něčí mozek na zeď, staňte se redaktorem střelecké revue a nemotejte se nám v kšeftu.

Nicméně v rámci dobrých vztahů jsem se rozhodl udělat Harrowellovi radost.

„Vyrábějí se ještě mausery?“

„Jasně.“

„Mauser HSc?“

„Může být. A dál?“

„Dva automaty. Steyry TMP. S pětatřicetiranejma zásobní-
kama.“

„Je to tam.“

„A Berettu M70.“

„Kulomet?“

„Pro všechny případy.“

„Fajn.“ Nadatloval do skladového počítače objednávku a autorizoval vlastní krví.

Vyšli jsem ven. Vzduch byl chladný jako rozvodové řízení s pedofilem.

„Zbraně bysme měli. Zbývá jediná věc.“

Nemusel mi říkat jaká. Měl jsem za úkol zjistit, kdo ze subjektů ví jistou supertajnou informaci. Ale kdyby tu informaci znal každý pěšák jako já, už by nebyla tak supertajná, že? Na druhou stranu jsem ji znát musel, abych věděl, na co se při výsleších ptát. Dilema jak z hádankářského kroužku.

Čtvrteční dopoledne jsem strávil poslechem Vivaldiho.

7

„Co mi řeknete o hysterické vánočce?“ zeptal jsem se Harrowella.

Pohlédl mi do očí svým drsným, férovým způsobem. „Hysterická vánočka byla unesena nízkopodlažním uzenárem.“

„Myslel jsem, že avantgardně balzamovala.“

„Kdyby to bylo takhle jednoduché, ani bysme vás nepotřebovali. Nízkopodlažní uzenář ji předal dobře natřeseným Pyrenejím. Pochopitelně jsme oba eliminovali. Ale – a kurva, to je ten problém:“ Harrowell otevřel vupperplastové desky.

„Dobře natřesené Pyreneje měly pojistku. Tady je hlášení vyšetřovatele, kterej měl případ na starost.“

Podal mi list papíru. Četl jsem:

Číslo případu: 346-BT/g

Odbor: 480

Vyšetřující důstojník: npor. J. M. Flyer

Stupeň utajení: alfa

Situace: Hysterická vánočka byla unesena přímo z exhibujících vaječníků za účasti hřmící tkaničky. Ta ovšem brunátněla čelnou borovicí. Františkán s krátkodobou dodací lhůtou se okysličil přívozem bez žloutku. Aperitiv teskně kondenzoval, zatímco koketa hrála s náledím bezzákluzový tenis - jak jsem již uvedl v předcházející zprávě. Fagot torpedoval jezevce. Kastaněty mamutovaly. Tato chaotická situace byla stabilizována sestavením humra.

Nečekaným problémem se ovšem ukázaly dobře natřesené Pyreneje, které jako pojistku použily samodestruktivního časovacího sněhuláka banky Strongholm. Strongholmský sněhulák vykvete 14. února v 17:05 SEČ, jak se podařilo zjistit díky operaci Lemrosaurus, následkem čehož bude přímou linkou kanonizován na předem vybraných jedenatřicet adres (viz příloha 346-BT/g/A). Vzhledem k opancéřovnosti banky Strongholm nelze proces kanonizace nijak zastavit. Cesta přes svrbějící veverku se ukázala jako neprůchodná, čili dotyčných třicet jedna subjektů (zmiňovaná příloha 346-BT/g/A) dostane hysterickou vánočku 14. února, v 17:05 střeoevropského čmeláka a to, jak bylo řečeno, formou samodestruktivního sněhuláka (kvůli ochraně pří-

jemce se mrkvový nosič po přečtení sám zničí). V případě, že sněhulák bude odmítnut v důsledku nedosažitelnosti některého ze subjektů, má Strongholm příkaz expandovat hysterickou vánočku do předních mediálních traktorů SluSo. Co by to vzhledem k povaze hysterické vánočky znamenalo, jistě netřeba zdůrazňovat.

„Dost blbý,“ přikývl jsem.

„Vykládejte mi o tom,“ řekl Harrowell.

Tenhle kabaretní trik se skládal z několika částí. Za prvé mi přepólovali vybrané neurony v Heschlových závitech. Různé neurony v primární sluchové kůře reagují na různá pásma frekvencí a na různé druhy modulace. Ke zvukům přiřazují slabiky, které v mozku dají dohromady slova (i s jejich významy). Vivaldiovský frajer mi určité neurony předrátoval. Takže když se nyní řeklo, dejme tomu, „důkaz, že senátor Ravvul, dohlížečící na tajné služby, je zoofilní pedofil a przní doma nezletilé křečičky“ nebo o jaký tajný dokument v téhle situaci vlastně šlo, já jsem slyšel „hysterická vánočka.“

A naopak, když já jsem řekl „hysterická vánočka“, ostatní slyšeli „důkaz, že senátor Ravvul, dohlížečící na tajné služby, je zoofilní pedofil a przní doma nezletilé křečičky“. To se zase dělo díky zásahu do Brocova centra ve frontálním laloku stejnostranné hemisféry, které odpovídá za tvorbu motorických vzorců mluvené a psané řeči.

Psanou hysterickou vánočku jsem při zrakovém vjemu pro změnu kódoval díky lokální úpravě temporální korové oblasti.

Ale nebyla to samozřejmě jen hysterická vánočka. Každá přísně utajovaná skutečnost, se kterou jsem měl přijít do styku, měla své krycí označení – většinou navržené tak, aby bylo co nejnepravděpodobnější, že se s tím výrazem v normálním životě setkám.

Díky tomu jsem mohl číst tajné spisy, poslouchat rozhovory o tajných skutečnostech, dokonce o nich i mluvit a na bázi

jejich praktické ochrany navrhopvat řešení, ale přesto jsem celou dobu netušil, o co jde. Dokonalé utajení.

Samozřejmě, něco se dalo upozorovat z kontextu. Dobře natřesené Pyreneje byly evidentně nějaký právník, který se posichroval tím, že uložil inkriminované informace do nenapíchnutelného časovacího zařízení. To zřejmě mělo v případě jeho smrti rozeslat hysterickou vánočku na jedenatřicet předem zvolených adres – lidí, kteří budou vědět, co s ní dělat (asi zveřejnit). Harrowell nechal právníka „eliminovat“. Což byla chyba. Já teď těch jedenatřicet lidí musím odstranit dřív, než informaci vytroubí do světa.

Hlášení bylo uzavřeno větou:

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem doporučuji tuto nanejvýš krizovou situaci řešit vysláním vyhlazovače.

nadporučík Jonathan M. Flyer,
vyšetřovatel Krizového centra

Dole na stránce bylo rukou načmáráno: *Di Fazz?* To bylo stejnou rukou škrtnuto a změněno na: *Keller?* Někdo jiný k tomu napsal: *O.K.* Rukopis Ó Nejvyššího jsem naposledy viděl před šestnácti lety na svém zatykači, ale poznal jsem ho okamžitě.

Vrátil jsem dokument Harrowellovi, který ho založil zpátky do desek.

„Musíme zabránit šíření té informace za každou cenu,“ řekl. „Doufám, že je to jasné.“

Přikývl jsem. Bylo to jasné. Sluneční soustavu ohrožuje strašlivá hysterická vánočka. A já jsem jediný člověk, který ji může zastavit.

8

Tma napumpovaná cigaretovým kouřem se převalovala zvolna, jako mrtvola v řece. Vzpomínky se mlely, vynořovaly a

proplétaly. Obličej, kterým moje paměť vygumovala rysy, skoro čtvrt století staré zvuky, pach stělného prachu, laciné vody po holení, vánočního cukroví a tajícího lidského masa. Krátké zášlehy. Di Fazz v maskáčové bluze, z níž stoupá kouř, jak něco huláká a ukazuje na moje improvizované šibenice s klavírovými strunami. Dealer, kterého jsem podřízl na curlyšských dámských záchodcích, plnící mísu krví. Ta brýlatá holka, které jsem ustřelil obličej v kasinu. Zuby chrastící v roztočené ruletě. Dvacet dva těl v bahnitě jámě. Romantika při svíčkách. Autogen. Vibrující spojivky. Můj hlas. Mávající Sonny. Ledovkové bonbóny a lepkavý mozek na prstech. Tma byla čím dál hustší a hustší. Přemýšlel jsem o tom, jestli se právě teď usmívám a dospěl jsem k názoru, že spíš ne.

Ležel jsem, kouřil předposlední cigaretu a z noci na mě přšel flashbackový balast. Svaly, šlachy, kosti, všechno mě bolelo. Implantáty se pořád ještě usazovaly, řezaly a protestovaly proti záběru, který jsem jim včera dal.

Někde strašně blízko zavoněla čerstvá krev.

Teď už jsem to nevydržel a usmál se.

„Hysterická vánočka,“ zašeptal jsem do tmy.

Nepřemýšlel jsem o akci, která mě čeká, nepřemýšlel jsem o odboru čtyři sta osmdesát, nepřemýšlel jsem o Okruhu, nepřemýšlel jsem o svém plánu.

Odcvrnkl jsem nedopalek přes celou místnost; zasvítíl ve tmě a rozhodil po protější stěně vějíř kamikaze jisker.

9

Laycityovské letiště mi neudělalo dobře. Řekl jsem Harrowellovi, že musím na záchod, zavřel jsem se v kabince a pět minut to rozdýchával. Rozhlížel jsem se, jestli kolem není nějaký pavouk nebo alespoň slavný režisér hororů, se kterými bych pokecal, ale musel jsem si vystačit sám.

Do prdele, tolik lidí.

„Něco se děje?“ zeptal se Harrowell, který mi držel místo ve frontě k pasové kontrole.

„Ne, nic.“

„Hele, kurva, Kellere, chlape, na férovku,“ řekl Harrowell a já ho málem praštil, „ptal jsem se cvokařů, co to udělá, když vás po šestnácti letech na samotce vyvedu do haly, kde bude nějakých osm tisíc lidí, a oni mi řekli, že u normálního člověka by to pravděpodobně znamenalo nervový kolaps, ale u vás že odmítají dělat jakýkoliv prognózy. Jsou to sračkaři,“ uzavřel.

„Übersračkaři,“ řekl jsem.

Slečna za přepážkou, která zrentgenovala můj falešný pas, byla robot. Měla lesklou, chromovanou hlavu bez úst, jen s náznakem nosu, a oči cvakaly jako závěrka fotoaparátu. Za mých časů vypadali roboti jinak. Ne tak retro.

Rozloučil jsem se s Harrowellem. Obšťastnil mě krátkým, pevným stiskem ruky. Standardní motivační proslov s výhrůžkovým podtextem si odpustil. Nehodil se k jeho image.

Raketoplánový pendl měl zpoždění a linka na Mars, která se ve třičtvrtě na devět odpíchla ze saturnského orbitu, byla přečpaná k prasknutí.

10

Místo přestupu na přímý spoj k Zemi jsem na marsovské oběžné dráze nasedl do raketoplánu, který letěl dolů.

Asi za to mohly ty flashbaky.

Dotkl jsem se senzoru zvonku, na kterém bylo napsáno „Verissovi“. Dveře se rozletěly.

„Překvapení!“ vykřikla moje exmanželka.

Představoval jsem si, že bude tlustá, ale nebyla. Naopak, měl jsem dokonce dojem, že je štíhlejší než předtím, nebo to dělaly ty těsné džíny, nevím. Kolem úst a na čele už si čas poznal mikrotužkové náčrty vrásek, ale zdařile od toho odvracela pozornost výrazným podmalováním očí.

„Překvapení,“ řekl jsem.

V první chvíli mě nepoznala. Pak jí to prokmitlo ve výrazu, obličej se ošklivě zkroutil, dala si ruku s perleťovými

nehty před ústa a couvla. To se dalo brát jako pozvání dovnitř, ne?

„Díky,“ vešel jsem a zavřel dveře. „Tak Verissová, jo?“

„Ježíš...!“ řekla.

„Našla sis novýho kořena rychle, co?“

Stále couvala. „Jak ses– Co tady chceš?“

„Společenská návštěva. Už jsi zapomněla, jak jsem společenskéj člověk?“

„Zapomněla.“

„Nejvyšší čas, abych ti to připomenul.“

„Děkuju.“ Narazila stehny na okraj kávového stolku a konečně se zastavila. Všude vlály barevné fábory, pod stropem o sebe vrzaly balónky a přes pokoj se táhl velký, ručně psaný transparent VŠECHNO NEJLEPŠÍ K NAROZENINÁM, MARY-ANN! „Vážně ti děkuju, že jsi mi to připomenul.“

„Není zač. Koukám, že jsi za tu dobu ztloustla.“

Cukla nosem jako jezevčík. „Neztloustla.“

„Nebo to dělají ty kalhoty? Vypadají jako prezervativ naplněnej pudinkem.“

„Nevypadají.“

„No možná se to tomu Verissovi takhle líbí, co? Pořádný třaslavý špeky. Kde vůbec je?“

„Pryč.“

„A kdy přijde?“

„Nevím. Teda dneska ne. Nech ho na pokoji.“

„Našla sis novýho kořena rychle, co?“ řekl jsem.

„Mně teda dvanáct let jako rychle nepřijde.“ Už se začínala chytat.

„Ale nekecej. Vy jste spolu teprve čtyři roky?“

„M-hm.“

„A kdo to byl předtím? Po tom, co ses se mnou tak bleskově rozvedla?“

„Nikdo.“

„Ale no tak.“

„Byla jsem tři roky na psychiatrický klinice.“

„Aspoň sis odpočinula. Cpali tam do tebe barevný lentilky?“

„Každej den.“

„Aha, tak proto seš tak tlustá.“

„Nejsem.“ Otřela si dlaně o kalhoty. „Co ode mě chceš?“

„Společenská návštěva, už jsi zapomněla?“

„U-uhm.“ Občas blikla pohledem na dveře, kterými jsem přišel. „Tak to je bezva.“

„To je.“

Pauza.

„Měla jsi na mě počkat, tlustoprdko,“ řekl jsem.

„Nejsem–“ Spolkla to. „Dostal jsi doživotí.“

„A?“

„To znamená do konce života, Eriku. Teda– Jak se to vlastně doopravdy jmenuješ?“

„Keller.“

„Takže já se jmenovala Kellerová, ne Thorwaldová?“

„Už to tak bude.“

„Skvělý.“

„Měla jsi na mě počkat.“

„Doživotí. Jsi dostal.“

„Tak to v manželství občas chodí, ne?“

„Přišel jsi, aby sis ze mě dělal prdel?“

„Měla jsi vědět, že se nějak dostanu ven.“

„Jak jsem to měla vědět?“

„Přece jsi mě znala.“

„Jo, to jo. Dokonale.“ Nepatrně se ušklíbla. Vzpomněl jsem si, že se mi tahle grimasa vždycky líbila. „Až na to, že jsem si celou dobu myslela, že jsem provdaná za obchodního cestujícího s žertovnými předměty.“

„He he.“

„Tenkrát mi to legrační nepřišlo.“

„A teď?“

Odmlčela se. „Teď trošičku.“

„Pamatuješ, jak jsem ti nakecal, že to oko je z umělé hmoty a že když se zmáčkne, tak píská?“

„To... Ono...“

„He he.“

„Tvrdil jsi, že je to kazovej výrobek! Že nechápeš, jak to, že prasklo a vyteklo mi na ruku!“

„He he.“

„Fuj!“

V zámku zarachotil klíč. Helena se nadechla, ale podíval jsem se na ni a varovné zavřeštění se rozhodlo, že se mu konečkonců v plících docela líbí a k hlasivkám je cesta daleká, sedlo si k táboráku a drnkalo na kytaru. Ve dveřích stál chlápek s aktovkou a dítětem.

„Překvapení!“ řekl jsem.

Chlápek na mě pohlédl a zmateně se usmál. Dítě jedním mrknutím oka přejelo výzdobu a zařvalo „Jé! Mamí!“

„Překvapení, miláčku,“ pokusila se Helena vydolovat úsměv, ale ten si tou dobou zřejmě opékal špekáčky s výše zmíněným varovným zavřeštěním. Dítě k ní přiběhlo a objalo ji kolem pasu. Byla to holčička s krátkými hnědými copy. Měla na sobě světlivou ressenovou bundu s kapucí.

Teď jsem zase vypadal zmateně já. „Myslel jsem... Ona...“ Že bych na té samotce zmagořil až tak moc?

„Co?“ zeptala se moje bývalá žena.

„Myslel jsem, že jsme spolu měli kluka.“

Útrpně si mě přeměřila. „Taky že jo. Ale Sonnymu už je devatenáct. Studuje na Venuši žurnalistiku. Tohle je Mary-Ann.“

Věděl jsem, že jsem pod zemí strávil šestnáct let, to jsem samozřejmě věděl. Na něco takového se nezapomíná. Jenže teprve teď mi to tak nějak došlo. Říká se tomu názorný příklad. „Do prdele.“ Dítě se otočilo a ukázalo na mě prstem. „Ty seš dárek?“

„Ne,“ řekla rychle Helena. „To není dárek. Dárky jsou jinde.“

„Jé! Kde?“

„Veriss.“ Muž s aktovkou za sebou zavřel dveře a natáhl ke mně ruku. „A vy jste...“

Než jsem se stačil vytasit s něčím vtipným, Helena mě předběhla.

„To je můj bývalý muž.“

„Kde? Kde? Kde jsou dárky? Mamíí!“

K Verissově cti budiž řečeno, že se mu ruka sice zachvěla, ale nestáhl ji. Takže jsem ji pevně stiskl. Poctivým, pevným, harrowellovským chvatem. „Těší mě,“ zazubil jsem se. „Tak ty mi šukáš ženu, jo?“

Barva ve Verissově obličeji se přidala k Heleniným kamarádům u táboráku. „Běž do svého pokojíčku,“ řekla rychle Helena. „Dárky jsou tam.“

„Hurááá!“ Dítě vystřelilo z místnosti.

Stále jsem Verissovou ruku nepouštěl. Nevěděl, co má dělat.

„Jsem rád, že se poznáváme. Už jsem o vás hodně slyšel,“ zablekotal.

„Jo?“

„No. Helena o vás mluvila.“

„Doufám, že jenom v dobrým.“

„Jistě,“ ubezpečoval mě ten blbec. Usmál jsem se na něj a sáhl do kapsy. Barva přešla z papírové běloby do šedavého popelava.

„Eriku–“ řekla moje exmanželka. „Vlastně Kellere– Teda– Máš taky křestní jméno?“

„John.“

„Johne, já– Mohl bys nás omluvit?“

„Některý věci se nedají omluvit, Heleno.“ Dal jsem do toho veškerý patos, kterého jsem byl schopen, ale stejně mi na to neskočila.

„Chci říct – mohl bys nám prominout, že půjdeme na chvíli vedle?“

Ticho polykalo čas jako kombajn. Veriss opět změnil barvu – přešel znovu do bíla. Už jsem pochopil, proč si ho vzala. Když vám přestane fungovat barevná televize, je dobré mít něco takového doma.

„Ale samozřejmě,“ pustil jsem Verissovou ruku. Vytřeštěně se na mě usmál a následoval svou ženu do kuchyně.

„Co tady ten člověk–“

„Já nevím, otevřela jsem a–“

„Říkala jsi doživotí–“

„Asi ho–“

„Nebo utekl! Neměli bysme–“

„Ty ses–“

„Proč–“

„Pamatuješ–“

„-ty fotky?“

„-takový jatka–“

„Tak co budem–“

Útržky jejich kuchyňského dohadování se mi míhaly kolem hlavy jako telegrafní sloupy. Sedl jsem si na pohovku a vytáhl z kapsy cigarety.

„Tady se nekouří!“

Mary-Ann stála ve dveřích dětského pokoje. Rukama objímala nějakou knihu. Mrkl jsem na ni a zapálil si.

„Dostala jsem knížku,“ pochlubila se. Co ta Helena blázní? Proč holce nekoupila něco pořádného? Třeba videohru?

„Knižky jsou na nic.“

„Ne ne.“

„Jo jo.“

Šla ke mně a už z dálky ji ukazovala. „Je to o hrochovi.“

„Ty umíš číst?“

„Je to tady nakreslený přece. Dívej,“ strčila mi ji pod nos. O NEPOSEDNÉM HROŠÍKU OLDOVI stálo na plastových deskách nad obrázkem zvířete, které pouličilo oči, jako by mu někdo laskal řitní věneček motorovou pilou.

„Super,“ vyfoukl jsem kouř.

„Mamka mi bude večer číst nahlas.“

„Bomba.“

„Umíš taky číst nahlas?“

„Ne.“

„Lžeš.“

„Říká se ‘kecáš’,“ napomenul jsem ji. „Dej to sem.“

Otevřel jsem Neposedného hrošíka Oldu. (Bohužel ne mačetou.) „O neposedném hrošíku Oldovi.“

„Olda!“ Mary-Ann začala skákat nahoru a dolů.

„Za devatero Středozezními moři, za devatero Saharami, žil, byl jeden malý hrošík.“

„Co je to Sa-hara?“ Mary-Ann přestala skákat.

„Taková velká poušť. Jmenoval se Olda a šili s ním všichni čerti. Chvilku neposeděl, pořád někde běhal, skákal do Nilu salta nebo honil malinké ptáčky a chtěl po nich, aby mu vyčistili zoubky, stejně jako krokodýlům.“

„Co je to Nil?“

„Taková velká řeka. ‘Oldo,’ říkávala mu maminka hrošice, ‘neběhej tolik. Válej se taky chvilku v bahně jako ostatní hrošici. Když budeš takhle pořád někde pobíhat, zhubneš a budeš tenký jako tkanička.’ Ale Olda maminku neposlouchal a stále někde skotačil. Olda byl pěkný zmrd.“

„To tam píšou?“

„Jasně.“

„A co je to? Co je to zmrd?“

„To je člověk, který hodně pracuje,“ vysvětlil jsem jí.

„Jako pan Haubinger?“

„Ano, asi jako pan Haubinger.“

„A jako můj tatínek? Je můj tatínek zmrd?“

Zamyslel jsem se nad tím. „Ano, zlato,“ řekl jsem. „Myslím, že tvůj tatínek je zmrd.“

„Bezva!“ Zase začala skákat.

„MARY-ANN!“ Kdybyste od Helenina ukazováku narýsovali úsečku, končila by děvčátku mezi očima. „OKAMŽITĚ JDI DO SVÉHO POKOJE!“

Mary-Ann našpulila pus, ale poslechla. Potlačil jsem touhu dozvědět se, jestli se Olda opravdu stal obuvní proprietou, a odložil Neposedného hrošíka na kávový stůl. Helena vešla do pokoje a zastavila se přede mnou. Rukama si popotahovala okraj blůzy. Pana Semafora jsem nikde neviděl.

„Johne?“

„Ano, Heleno?“ usmál jsem se skrz cigaretovou clonu.

„Můžu se tě na něco zeptat?“

„No jasně.“

„Proč jsi sem přišel?“

To byla dobrá otázka.

„To je dobrá otázka,“ řekl jsem.

Nic na to neřekla a pozorovala mě. Chvilí jsem jen tak seděl a díval se na cigaretu v prstech. Pak jsem své bývalce pohlédl do očí. Byly tmavě zelené. Byly vždycky tmavě zelené? Pravděpodobně.

„Nevím,“ řekl jsem.

Přesunula těžiště z jedné nohy na druhou, možná chtěla udělat krok směrem ke mně, možná směrem ode mě, ale spíš jenom dostala křeč do lýtky. Nebo se jí chtělo na záchod. Hodně lidem se v mé přítomnosti chce na záchod.

„Tak... Já...“ Odkáslala si. „Teda... Když nevíš... Nevadilo by ti, kdybys už zase šel? Musím přiznat, že jsem z tebe dost nesvá.“

Debilní flashbacky.

„Ne, to není přesný,“ opravila se vzápětí. „Nejsem nesvá. Spíš jsem z tebe posraná strachy, Johne. Ukazovali mi ty fotky, ty vesnice, který jsi— a já jsem jim nejdřív nevěřila, ale— Vážně, Johne, mohl bys jít? Bude to lepší pro tebe i pro mě.“

„I pro Verisse.“

„I pro Verisse. Hele, já vím, že on není žádná extra třída, nemysli si, že to nevím, ale— no...“ Zafuněla jak po výstupu z Mariánského příkopu. „Prostě, u něj jsem si jistá, že mi nikdo takový fotky nikdy ukazovat nebude.“

Vstal jsem a zamáchl cigaretu o naleštěnou polituru kávového stolku. Pěkně to zasyčelo. „Tím bych si nebyl tak jistej, holka. Peter ‘Morkovysavač’ Veriss. Jo, vypadá jako ťunt’ a, ale... Tři sta čtyřicet obětí, hlavně malé děti. Poznal jsem ho okamžitě. Je mi líto, ale máš prostě smůlu na chlapy.“

„To— To— Já—“

„Dělám si prdel.“